

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 11 listopada 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Social n° 33 de Barcelona – Hiszpania) – Cristian Pujante Rivera/Gestora Clubs Dir SL, Fondo de Garantía Salarial

(Sprawa C-422/14) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Polityka społeczna — Zwolnienia grupowe — Dyrektywa 98/59/WE — Artykuł 1 ust. 1 akapit pierwszy lit. a) — Pojęcie pracowników „zatrudnionych zwykle” w danym przedsiębiorstwie — Artykuł 1 ust. 1 akapit drugi — Pojęcia „zwolnień” i „przypadków rozwiązania umowy o pracę zrównanych ze zwolnieniem” — Zasady obliczania liczby zwolnionych pracowników)

(2016/C 016/13)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de lo Social n° 33 de Barcelona

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Cristian Pujante Rivera

Strona pozwana: Gestora Clubs Dir SL, Fondo de Garantía Salarial

Sentencja

- 1) Artykuł 1 ust. 1 akapit pierwszy lit. a) dyrektywy Rady 98/59/WE z dnia 20 lipca 1998 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do zwolnień grupowych należy interpretować w ten sposób, że pracowników zatrudnionych na umowę na czas określony lub na wykonanie zadania szczególnego należy uważać za pracowników „zwykle” zatrudnionych w danym przedsiębiorstwie w rozumieniu tego przepisu.
- 2) W celu ustalenia, czy ma miejsce „zwolnienie zbiorowe” w rozumieniu art. 1 ust. 1 akapit pierwszy lit. a) dyrektywy 98/59 pociągające za sobą stosowanie tej dyrektywy, znajdujący się w akapicie drugim tego przepisu warunek, „że zwolnień tych jest co najmniej pięć”, należy interpretować w ten sposób, iż nie dotyczy on przypadków rozwiązania umowy o pracę zrównanych ze zwolnieniem, lecz jedynie zwolnień w ścisłym tego słowa znaczeniu.
- 3) Dyrektywę 98/59 należy interpretować w ten sposób, że dokonanie przez pracodawcę jednostronnej i niekorzystnej dla pracownika zasadniczej zmiany istotnych elementów jego umowy o pracę z powodów niezwiązanych z tym pracownikiem wchodzi w zakres pojęcia „zwolnienia”, o którym mowa w art. 1 ust. 1 akapit pierwszy lit. a) tej dyrektywy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 421 z 24.11.2014.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 11 listopada 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Münster – Niemcy) – Klausner Holz Niedersachsen GmbH/Land Nordrhein-Westfalen

(Sprawa C-505/14) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Artykuły 107 TFUE i 108 TFUE — Pomoc państwa — Pomoc przyznana z naruszeniem art. 108 ust. 3 TFUE — Orzeczenie sądu państwa członkowskiego stwierdzające ważność umowy przyznającej tę pomoc — Powaga rzeczy osądzonej — Wykładnia zgodna — Zasada skuteczności)

(2016/C 016/14)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Münster

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Klausner Holz Niedersachsen GmbH

Strona pozwana: Land Nordrhein-Westfalen

Sentencja

Prawo Unii stoi na przeszkodzie – w takich okolicznościach jak te w postępowaniu głównym – temu, by stosowanie przepisu prawa krajowego ustanawiającego zasadę powagi rzeczy osądzonej uniemożliwiało sądowi krajowemu, który stwierdził, że umowy będące przedmiotem zawisłego przed nim sporu stanowią pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE, wprowadzoną w życie z naruszeniem art. 108 ust. 3 zdanie trzecie TFUE, wyciągnięcie wszelkich konsekwencji z tego naruszenia z powodu krajowego orzeczenia sądowego, które stało się ostateczne i w którym bez zbadania kwestii, czy umowy te wiążą się z przyznaniem pomocy państwa, stwierdzono ich dalsze obowiązywanie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 65 z 23.2.2015.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 19 listopada 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Varbergs tingsrätt – Szwecja) – P/Q

(Sprawa C-455/15 PPU) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Pilny tryb prejudycjalny — Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Jurysdykcja oraz uznawanie i wykonywanie orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej — Rozporządzenie (WE) nr 2201/2003 — Artykuł 23 lit. a) — Podstawy nieuznania orzeczeń dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej — Porządek publiczny]

(2016/C 016/15)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Varbergs tingsrätt

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: P

Strona pozwana: Q

Sentencja

Wykładni art. 23 lit. a) rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1347/2000 należy dokonywać w ten sposób, że o ile nie dochodzi do oczywistego naruszenia, biorąc pod uwagę dobro dziecka, normy prawnej uznawanej za zasadniczą dla porządku prawnego państwa członkowskiego lub prawa uznanego za podstawowe w tym porządku prawnym, przepis ten nie pozwala sądowi tego państwa członkowskiego, który w swojej ocenie ma jurysdykcję do orzekania w przedmiocie prawa do pieczy nad dzieckiem, odmówić uznania orzeczenia sądu innego państwa członkowskiego dotyczącego pieczy nad tym dzieckiem.

⁽¹⁾ Dz.U. C 346 z 19.10.2015.